

Ала и нему ей връва и глъчъ
Досита вече умръзна —
Грабна товарница той и завчасъ
Луди мливари распръсна. . . .

Мирно е около; вѣтъръ не вѣй
Въ сградата вжтрѣ ни вѣнка;
Ни воденични вѣтрила скриптятъ,
Ни кречеталото дрънка.

Бѣло-червено-зелений байракъ
Дрѣме надъ стрѣхи поставенъ;
Лепнато е кречеталото тамъ, —
Намѣсто гербътъ държавенъ.

Всѣкоя зима тълпи по тълпи
Стичатъ се луди мливари, —
Всѣкоя зима повтарятъ се пакъ
Тамъ тупурдитѣ стари.

А воденчарътъ, накрехналъ кадпакъ,
Самъ подъ мустакъ се подсмива:
Що го е еня че въ Опакий Край
Опако всичко отива?!

На чудесии, обрѣгналъ е той. . . .
Въ Опъкий Край, чудесата
Не, както другадѣ, сж чудеса, —
Тѣ сж въ реда на нѣщата!